

Нашият градъ.

(Детски спомени)
Отъ Ив. Карановски

Тамъ, дето дивниятъ просторъ
се губи въ синий кржгозоръ,
земята де въ небе допира,
незайний нашъ градъ се намира.

Лежи до него „Къркказанъ“,
като задрѣмалъ великанъ,
срѣдъ хълмоветъ мълчаливи,
въ зелений океанъ отъ ниви.

Въртятъ се бѣлитъ крила,
като огромни вѣтрила,
на дветъ мелници въ полето
отъ лекий вѣтеръ на морето.

Подъ чисто слънчево небе
блести църковното кубе.
Отъ стройната камбанария
камбана медна звучно бие.

На нея, сякашъ че презъ сънь,
отъ каменната кула звънъ
„сахатътъ“ въ отговоръ проважда:
че времето лети обажда.

Кжщя и стари зидове.
Градини. Китни дворове.
Чемшири, рози, жълти, бѣли.
Лози надъ порти листъ преплели.

Отъ край до край, презсрѣдъ града,—
като че дяволска черта —
кривъ единствена чаршия:
пазаръ на жива търговия.